

oprindelig skrevne for 15 Aar. Disse Kontrakter binde med en meget stor Mulkt — 200 Kr. pr. Td. Land — til at dyrke det i Kontrakten bestemte Areal. Ærede Medlemmer ville se, at vi der have en Forpligtelse, som vi under ugunstige Forhold maaske umuligt kunne opfylde, og kunne vi ikke det, ere vi færdige.

Nu er det ganske naturligt, om ærede Medlemmer vilde spørge: Hvorfor i Alverden ere De gaaede ind paa disse Kontrakter, det kunde De have ladet være med? Det Spørgsmaal ligger jo ganske nær, og det ligger nær for de Herrer at sige til os: De vidste, at en Toldrevision stod for Døren, det maatte De vide, hvorfor have De ikke taget Hensyn dertil, hvorfor have De ikke ventet med at indgaa Kontrakt med Fabrikkerne, indtil en saadan Toldrevision var foretagen? Ja, det kan man jo sige, og det kan man i Særdeleshed nemt sige bagefter, men jeg vil dog bemærke, at vi havde den Gang 3 gode Grunde til at tro, at der ikke vilde blive rørt ved Sukkertolden. For det første fordi Sukkertolden var bleven behandlet paa Forhaand særskilt i Aaret 1891, og dermed troede vi, at den Sag var forbi. For det andet, fordi Sukkertolden ikke var bleven medtaget i Toldkommissionen af 1896. Dette bestyrkede os i denne Tro, og for det tredje, fordi Sukkertolden ikke blev ændret i 1902, uagtet den daværende Finansminister ved Brysselkonventionens Ikrafttræden lod Sagen undersøge i en Kommission. Dette gav os den Vished — som desværre ikke har vist sig begrundet —, som vi mente at kunne have for, at der ikke vilde blive rørt ved Sukkertolden; saa vi ere dog maaske uskyldige deri. Det var i Tillid til disse 3 Ting, at vi afsluttede Kontrakterne.

Nu er jeg naturligvis klar paa, at efter at Forslaget er kommet ind sammen med Toldlovsforslaget, maa vi tage et Tab lige saavel som de andre Industrier, som ville blive berørte af Nedsættelser paa Forslaget. Men jeg mener dog, at der var nogen Grund til at tage noget lempeligere paa Sukkertolden, end her er gjort, idet jeg mener, at der ikke er Grund til at foretage en større Nedsættelse paa denne Post — som en saa stor Stab af Landmænd er inderlig knyttet til — end paa de andre Poster, og den her foretagne Nedsættelse er ikke 1 eller 2 Gange større, men mange Gange større, ja, jeg tør vist, uden at overdrive, sige, at den bliver 5 Gange større end den Nedsættelse, som er foretagen paa de fleste andre Positioner.

Jeg turde derfor maaske henstille til ærede Medlemmer og til det Udvalg, som formentlig bliver nedsat om denne Sag, at se med lidt velvillige Øjne paa disse Forhold og se, om der ikke kunde foretages saadanne Ændringer i Lovforslaget, at det ikke griber alt for stærkt ind i vor Bedrift, og jeg vil henstille, at de indgribende Forandringer, som Forslaget vil forvolde, ikke ske alt for pludseligt og voldsomt. Skulle vi, naar vore Kontrakter ere udløbne, gaa over til en anden Kultur end denne Sukkerroekultur — det er jo muligt, at vi ville blive nødt dertil —, saa maa vi jo finde os deri, men jeg vil dog sige Dem, at skulde dette indtræffe, vil det blive et Tab ikke blot for hver enkelt Roedyrker og for den store Mængde Mennesker, som nu en Gang er vænnet til at dyrke Sukkerroer, men det vil blive et nationalt Tab, som ogsaa nok skal komme til at føles i hele Samfundet. Det vilde jeg gerne lægge Dem paa Hjerte.

Naar jeg nu en Gang har Ordet, vil jeg gerne endnu sige et Par Ord, det skal ikke blive mange, da jeg tænker mig, at ærede Medlemmer længes efter at komme hjem snart og længes efter at faa denne Debat afsluttet. Jeg har med Glæde set, at en Del Poster, der nærmest omfatte Nødvendighedsartikler, ere blevne nedsatte, og ganske særlig, at Petroleum er given fri og Ris- og Kaffetolden nedsat. Disse tre Ting ere dem, der væsentlig have Interesse for Folk i Almindelighed, for dem, som i Virkeligheden trænge til at faa lidt færre Udgifter netop ved en Toldreform. For der er, havde jeg nær sagt, ingen andre Artikler, der gaa saadan ned i Samfundet, og ingen andre, som i den Grad kunne kaldes Nødvendighedsartikler som disse tre.

Der har af flere ærede Medlemmer været nævnt, at endnu en Artikel, nemlig Frugt, burde indføres toldfrit. Deri er jeg nu ikke ganske enig. Jeg har den allerstørste Respekt for den Bevægelse, der for Øjeblikket er oppe for at indskrænke Kødforbruget og faa Folk til at spise flere Vegetabilier, men jeg tror ikke, at en Nedsættelse i Frugtolden vil bidrage dertil; thi i den Tid, vi have vor egen Frugt, bliver der ikke indført meget, da vi have saa megen Frugt, at det slet ikke kan betale sig. Og naar vor egen Frugt er forbi, altsaa i den Tid, der falder udenfor det, vi kalde den egentlige Frugtsæson, vil den indførte Frugt blive alt for dyr for Menigmand til Fødemiddel. Altsaa, den vil ikke faa Betydning, og de